

MUCİZE KIZLAR

Anne Dayton
May Vanderbilt

Çeviri
Sezin Büyükmenekşe

epsilon®

1

Bay Mackey, Matematik 2 dersinde habersiz sınav yapacağını söylediğinde şaşırmadım bile. Tam da böyle bir gün geçiriyordum. Hayır, bunu unutun. Aslında tam olarak hayatım böyle geçiyordu.

San Jose’de mutluydum. Orası *gerçek* bir şehirdi ve orada arkadaşlarım vardı. Bu yaz, babamın kendi hukuk bürosunu açması için Half Moon Bay’e taşındık ve ilk izlenimim şu oldu: Burası saçma, saçma, saçma bir yer. Buradaki insanlar, biri yanlarına gelip, “Merhaba, ben doğru dürüst bir insanım,” dese bile onu tanımazlar. İnanın bana, bunu yapmayı gerçekten düşündüm.

Burada üç haftadır okula gitmeme rağmen, bugünün şimdiye kadar geçirdiğim en kötü gün olacağını iliklerime kadar hissediyorum. Yani, güne nasıl başladığıma bir bakın. Bu sabah, Maria’nın anneme lupus olduğunu ve o yüzden bu kadar sık hastalandığını söylediğini duydum. Duymamam gerekiyordu ama yeni, havalı, devasa, kum-

dan kalemizin duvarları o kadar inceydi ki sadece dayanmakla bile yıkılabilirdi. Ama annem ve babam, Okyanus Kolonisi'nde bir McMansion alarak bunu hak etmişlerdi. (Adı gerçekten buydu, kapılarda bu yazıyı her gördüğümde gülüyordum.) Lupus nedir bilmiyordum ama oldukça ölümcül olduğundan emindim.

Maria, anne ve babam için sadece evdeki yardımcı olabilirdi ama benim için, deli olmayan, hayatını, evi sürekli yeniden dekore etmekle geçirmeyen, burada neler çektiğimi anlayabilen ikinci bir anne gibiydi.

Sonra, babam beni arabayla okula bıraktığında çorabımın kaçmış olduğunu fark ettim, Beden Eğitimi için çıkarıp sonra tekrar giydiğimde delik daha da büyüdü. (Spor salonunda toplaşp, kıpırdamadan durarak voleybolun kurallarını öğrenmek için üstümüzü değiştirme zahmetine girmemiz son derece anlamsızdı oysa.) Daha sonra, öğle arasında yapılacak olan Key Club toplantımın, danışmanımız Bayan Galvin hasta olduğu için iptal edildiğini öğrendim. Bu demek oluyor ki dün, bütün gecemi faaliyet projeleri için teklif hazırlayarak boşa harcamıştım. Bunun yerine polinomları iyice anlamak için biraz daha fazla çalışabilirdim. Tabii ki bunu yapamadım ve doğal olarak bugünkü testin konusu da polinomlar oldu.

Bay Mackey ilk problemi tahtaya yazmaya başladı ve ben de kâğıdıma dikkatlice geçirdim. Kalemlerin şiddetli karalama sesleri, saatin yumuşak tiktaklarını bastırıyordu.

Babamın meslektaşları birinci sınıfa gitmeme rağmen Matematik 2 almamın etkileyici olduğunu düşünüyorlardı. Ben de öyle. San Jose'deyken matematik dersinde sınıfın geri kalanından hep bir yıl öndeydim. Hatta geçen yıl, yani sekizinci sınıfta geometri öğrenebilmem için özel

bir eğitimcim vardı. Ama görünüşe bakılırsa Half Moon Bay'de geçen yıl geometri dersi almış bir sürü kişi vardı. İleri matematikte olmak beni özel biri yaptığı zamanlar çok daha eğlenceliydi. Şimdi ise sadece çok fazla çalışmak anlamına geliyor.

Matematik benim için her zaman zor olmuştur. Bir gecede, gözlerim güçsüz düşene dek bir romanı okuyup, olay sırasını kolayca hatırlayabilirim, ama sayıları sevdiğim halde, onlar beni pek sevmiyorlar.

Galiba buna alışmam gerekiyordu. Göz ucuyla Tyler'a baktım fakat o çoktan kâğıdının üzerine eğilmişti ve kıvrık sarı saçları alnına düşüyordu. Tyler ikinci sınıftandı ve Three Car Garage grubunun solistiydi. Benim yaşadığımdan bile haberi yoktu.

İç çektim, çözmeye başlamak için eğildiğimde arkamda bir hışırtı duydum. Omzumun üstünden hızlı bir bakış attım ve Riley McGee'nin çantasına bir şey sokuşturduğunu gördüm. Onu izlediğimi görünce bana kocaman, sahte bir gülücük atıp çantadan uçlu kalemını çıkardı. Pek de inandırıcı değildi. Kafamı sallayarak testime geri döndüm. Gerçekten yapmıyordur değil mi... yoksa?

Tamam, Ana. Konsantre ol. Sadece X'i bulmaya çalışıyorsun. Problemlere bakıp ilk adımı bulmaya çalıştım. Karmaşık olan şey, X'in her zaman farklı bir değer almasıdır. Değişimi sevmiyorum. Her şeyin olması gerektiği zaman ve şekilde gerçekleşmesini seviyorum.

Kâğıdımın üzerine çekinerek bir şeyler karaladım sonra arkamda ufak bir patırtı duydum. Kolumun altından gizlice dikizlediğimde Riley'nin kalemını yere düşürdüğünü gördüm. Kalemı yerden aldı ve çantasına soktu. İçinden eline bir şey alıp kaşlarını çatarak ona baktı, sonra çantası-

nın en dibine geri tıktı ve hızlıca doğrulup yazmaya başladı.

Gerçekten yapıyordu. Hah. Ben de geçen sınavdan nasıl böyle iyi bir sonuç aldığını merak ediyordum. Tahmin etmeliydim.

Riley McGee bir amigoydu ve birinci sınıfların en popüler kızıydı. Buraya geldiğimden beri geçen kısa zaman içinde iki ayrı futbolcuyla çıktığı konuşuluyordu. Bu neredeyse haftada bir son sınıf eder. Matematik 2 dersinde bulmayı bekleyeceğiniz türden bir birinci sınıf olmadığı kesindi. Neyse ki, onu geçebilirdim çünkü bir beynim vardı. Matematik bana çok kolay gelmeyebilirdi ama iyi notlar almak için çok sıkı çalışıyordum ve şimdiye kadar oldukça iyi gidiyordum. Bu çöplüğe dört kısa yıl içinde veda etmek niyetindeydim.

Riley tekrar çantasına dikkatle baktı ve bulduğu şeye sırtıttı. Kopya çekmenin nesi komikti ki?

Ne yapmalıyım? Tam olarak kopya çektiği görmemiştim ama elbette yaptığı buydu. Ne yapmam gerektiğini bilmek için hızlıca dua ettim ve kâğıdımın geri döndüm. Herkesin içinde onu suçlamak pek de hoş olmazdı. Ders bittikten sonra birkaç dakika etrafta takılıp, Bay Mackey'ye sessizce bundan bahsedecektim. Bu biraz üzücü yani pazar günü onu kilisede görmüştüm. Bir amigo olsa da biraz daha dürüst olmasını beklerdim.

“Son beş dakika, benim küçük matletlerim,” dedi Bay Mackey, *Büyük İmkânsız İleri Sudoku* kitabının üzerinden bakarak. Yaşlı Mackey, uzun boylu olduğu kadar şişmandı ve şimdiye kadar gördüğüm en kalın kaşlara sahipti. Çok tuhaf biriydi ama sanırım onu seviyordum.

Kâğıdımın geri döndüm. X sıfır olabilir miydi? Bir şey

anlamsız geldiğinde genellikle böyle oluyordu. Evrenin, hiçbir şey ifade etmeyen (gerçek anlamda), bu küçük kısa çizgiye - benzediği ve bunu etrafındaki her şeyi de anlamsızlaştırdığıyla ilgili şaka gibi. Kendi hayatımla benzerlik kurmanın cazibesine kapılmaya karşı koyup daha kolay olmasını ümit ederek ikinci probleme geçtim.

“Üç dakika,” dedi Mackey kitabının arkasından. Geri kalan sürede, yapabildiğim her şeyi kâğıda hızlıca karaladım. Çok harika. Bay Mackey bunu telafi etmek için ekstra bir fırsat vermezse bu sınav ortalamamı ciddi olarak aşağı çekecekti. A almak zorundaydım. Buna mecburdum.

Tam bu sırada tekrar o sesi duydum. Riley çantasında bir şeye bakıyor ve ona gerçekten gülümsüyordu. Arkamı döndüm ve gözlerimi ona diktim. Hızlıca bir şeyler yazdı sonra bana baktı, gözlerini devirdi ve kâğıdına geri döndü. Tamam, buraya kadar. Gençlik grubunda olsun olmasın, bu yaptığı yanına kalmamalıydı. Bu doğru değildi. İsa doğru bildiklerini savunurdu. Elimi kaldırdım.

“Ana, bir sorun mu var?” Bay Mackey bana döndü.

“Bay Mackey” -Derin bir nefes aldım ve yavaşça elimi indirdim- “Birinin kopya çektiğini gördüm.” Riley’yle yüzleşmek için arkamı döndüm, yüzümden erdemli bir kızgınlık akıyordu. Arkamda biri öksürdü, ama ses daha çok gizli bir şey söyler gibiydi.

“Kopya çekmedim!” diye cırladı Riley, mavi gözlerini iyice açarak. Benden yalnızca birkaç santim uzundu ama bu onu korkutucu yapmaya yetiyordu.

“Gerçekten mi?” diye sordu Bay Mackey ve kaşlarını çatarak Riley’ye baktı. “Bu ciddi bir suçlama, Ana.”

“Biliyorum, efendim,” dedim sakın olmaya çalışarak. Etrafa baktım ve herkesin bana baktığını fark ettim. Yüzü-

mün parlak kırmızı bir renk aldığını hissettim. Bu okuldan nefret ediyordum. “Fakat onu gördüm. Cevapları çantasında saklıyor.” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, bu konuyu çözenin en iyi yolunun bu olmayabileceğini anlamıştım. Belki de İsa böyle yapmazdı. Bazen karar vermek oldukça zor bir iş oluyordu.

Biri tekrar öksürdü ve sanırım bu kez ne söylediğini duydum: “Tanrı Kız.” Kimden bahsediyorlardı?

Riley gözlerimi oyacakmış gibi bana bakıyordu. Arkama yaslandım, bunu gerçekten yapmaya kalkabilirdi.

“Çantamda hiçbir şey yok!” dedi ellerini beline koyarak ve uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden attı.

Evet, şimdi tam bir salak durumuna düşmüştüm. Bay Mackey’ye haklı olduğumu ispat etmeliydim yoksa her zaman Riley’yi suçlayan kız olarak kalacaktım. Eminim bu arkadaş bulmam konusunda çok yardımcı olurdu. Çikolata kahve rengindeki çantasına uzandım. Ne cüret ama.

“Çantamdan uzak dur.” diye bağırdı, çantayı aldı ve kucaklayarak ayağa kalktı.

“Bay Mackey, çantasına bakabilirsem, bunu kanıtlayabilirim.” dedim hızlıca. Bay Mackey bize doğru yaklaştı.

“Hanımlar, bu kadar yeter.” Aramızda durdu. “Riley, yerine otur.” Ona baktı ve Riley isteksizce yerine geçti. “Bu taşkınlık için, öğleden sonra ikiniz de okulda kalma cezası alacaksınız.”

“Ama-” Riley konuşmaya başlayacakken, Bay Mackey elini kaldırdı ve devam etti.

“Ana, dersten sonra seni görmek istiyorum.”

“Sadece beni mi?” *Ona ne olacaktı?!* Riley’ye ters ters baktım, gözlerini devirdi. Bay Mackey başıyla onayladı. Göz ucuyla Tyler’ın sırttığını gördüm.

“Şimdi, kâğıtlarımızı ön tarafa yollayın ve kitabınızın yetmiş üçüncü sayfasını açın,” dedi ve arkasını dönerek konunun kapandığını bildirdi. Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Kopya çeken oydu!

Bay Mackey polinomların çarpanlarına ayrılması konusuna devam ederken dikkatimi ona vermeye çalıştım fakat başaramadım. Okulda kalma cezası. Daha önce asla böyle bir şey başıma gelmemişti. Bu sicilimize işleniyor mudur? Bahse girerim Princeton ceza alanları kabul etmiyordur.

Eski okulumda asla böyle bir şey olmazdı. Öğretmenler beni severdi ve hedeflerim olduğunu bilirlerdi. Buradaki öğretmenler San Quentin’e gideceğimi düşünüyor olmalılar. Bir aydan kısa bir süredir buradaydım ve şimdiden aforoz edilmişim.

Sonunda zil çaldı, herkes kitaplarını çantalarına attı ve büfeden bir şeyler alıp, çimenlerde ya da okulu çevreleyen beton basamaklarda oturmak için çıktılar. Burada kantin yoktu ama kampus içinde arkadaş gruplarının toplanıp yemek yiyebileceği birçok yer vardı. Biri tekrar ‘Tanrı Kız’ diyerek öksürdü, nereden geldiğini duymadım ama kime söylendiğini gayet iyi biliyordum. Yeni okulumda bir lakabım olmuştu. Ne harika. Görünmez olmayı gerçekten özleyecektim.

Riley yanımdan geçerken tek kelime dahi etmedi. Öylece oturup, önümdeki tahta görünümlü sıraya baktım. Üzerine bir mesaj kazınmıştı: ‘Geber, solucan.’

Camdan dışarı baktım, insanlar toplaşıyordu. Belki de Mackey’nin dersten sonra beni tutması iyi olmuştu. Birçok kez yalnız yemek umurunda değilmiş gibi davranmaktan bıkmıştım ve Key Club toplantısı iptal edildiği için yapacak işim de yoktu. Rehber öğretmenler kulüplere

katılmanın üniversite başvurularında şık duracağını söylemişlerdi, söylemedikleri ise bunun sana öğle arasında gidecek bir yer sağlamasıydı.

Sesler yavaş yavaş kaybolmaya başladı ve dolap kapaklarının çarpma sesleri kesildi. Bay Mackey önümdeki boş sıraya doğru yürüdü, oturup bana baktı.

“Ana?” Gözlerini kısıtı ve endişeli olduğunu sandığımı gözlerle bana baktı. “Bu sınıfta iyi iş çıkarıyorsun.” Başımı salladım ve sıraya bakmaya devam ettim. Geber, solucan... “Birinci sınıftaki birine göre son derece iyisin.” Yutkundum. Nereye varmaya çalışıyordu? “Ama Riley” -boğazını temizleyip etrafa baktı, birazdan söyleyeceklerini kimsenin duymasını istemiyor gibiydi- “Riley bu sınıfın en başarılı öğrencisi.” Ağzım açık kaldı. Riley, sınıfın en iyisi mi?! “Bugüne kadar tek bir soru bile kaçırmadı.”

Sineklerin dikkatini çekmekten korkarak, çenemi kapadım. “Ama bakın,” dedim kızgınca doğrularak. “Kopya çekiyor olmalı. Başka nasıl...”

“Riley-” Öksürdüğünde ciğerlerindeki balgam hırıltısını duydum. “Riley, matematikte çok iyi. Her zaman öyleydi. Öğretmenler yıllardır matematik takımına girmesi için peşindeler ama o girmedi. Korkarım bugün sınavda kopya çekmiyordu.”

“Ama çantasındaki bir şeye bakıyordu.” Biraz histerik konuşmaya başladığımın farkındaydım, fakat bu konuda yanılıyor olamazdım. Beni nasıl alt edebilirdi?

“Telefonunu kullanıyordu.” Öksürdü. “Şey için... nasıl diyorlar? Mesajlaşmak? Riley, mesajlaşıyordu.”

“Ama...” Ama nasıl? Bay Mackey odanın diğer ucundan bunu nasıl görebilmişti? Ayrıca okulda cep telefonu

kullanmak yasaktı. Onu gördüyse neden engel olmamıştı?
Bu nasıl doğru olabilirdi?

“Bu yüzden bugün ikiniz de okuldan sonra cezalısınız,” dedi ben bir şey söyleyemedim. “Sınav sorularını dersten biraz önce hazırlamıştım, yani cevapların çantasında olmasına imkân yok.”

Boğazım düğümlendi.

“Biliyorum, bugün doğru olanı yapmaya çalışıyordun, Ana,” dedi başımı sallayarak. “Sınıf düzenini bozduğun için ceza alıyorsun ve sonra bunu unutuyoruz, tamam mı?”

Kalın kaşlarına baktım ve başımı salladım, ağlamamak için dilimi ısırıyordum.

“Sıkı çalışmaya devam et,” dedi. Ellerime bakarken başımla onayladım. Bekliyordu fakat ben kıpırdamadım. “Şimdi gidebilirsin,” dedi tekrar ve öksürdü, sanki ilk seferde anlamamışım gibi. Gözlerimde biriken yaşları görmemesi için yere bakarak yavaşça ayağa kalktım. Kitabımı ve defterimi dikkatlice çantama yerleştirdim. Kapıya doğru yürümemi izledi, sonra dışarı, temiz havaya çıktım.